దేవుడు ఏమనుకున్నాడో!

మాధవయ్యకి మళ్లీ ఓ కొత్త సమస్య ఎదురైంది.

అసలు ఆమాటకొస్తే అతనికి వయస్సు తాలుకు మిసమిసలు పైనబడిన దగ్గరనుంచీ, తిరిగి అవి మళ్ళుముఖం పట్టేలోగా, అంటే ఈ పాతిక ముప్పైఏళ్ళ కాలంలోనూ, తలకుమించిన సమస్యలెన్నో వచ్చి అతనితలకి చుట్టుకుంటూనూ ఉన్నాయి. వాటిని ఎలా పరిష్కరించాలో అర్థంకాక అతను సతమతం అవుతూ ఉన్నాడు. సతమతం అవుతూ అతనలా అవస్థపడడం చూసి జాలితో నిలువెల్లా కరిగిపోయి ఎప్పటికప్పుడు ఎంతో ఆత్మీయతతో గౌరి అతన్ని ఆదుకుంటూనూ ఉంది.

అలా ఆదుకున్నది ఒకమారా రెండుమార్లా?

సరిగ్గా ఇప్పటికి ముప్పైయేళ్ళ క్రితం మొదటిసారిగా గౌరి అతని జీవితంలో ప్రవేశించి అతన్ని ఆదుకుంది. ఆ ప్రవేశించడం కూడా అదో విచిత్రమైనవిధంగా.

అది మాధవయ్య మాంచి యౌవనపు పొంగులో ఉన్న రోజులు! కాలేజీ శలవలకని ఇంటికివచ్చి, ఆ పల్లెటూళ్ళో ఏం తోచక, పక్కవూళ్ళో రథోత్సవమూ తిరునాళ్ళూ అవుతున్నాయంటే, పోనీ కాలక్షేపం అయినా అవుతుందని అక్కడికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు మాధవయ్య.

ఓహ్! అక్కడ మంచి కోలాహలంగా ఉంది.

రథాన్ని కనుల పండువుగా అరటి స్తంభాలతోటీ, కొబ్బరి ఆకులతోటీ, రంగు కాగితాలతోటీ కొందరు అలంకరిస్తూంటే, మరికొందరు తాటిమండల్ని ఆముదంకుండల్లో ముంచి రథచక్రాల ఇరుసులికి రాస్తున్నారు. దేవుడుతో సమానంగా రథం మీద కూర్చున్న పూజారి, దేవుడిమెళ్లో దండల్ని సరిగా సర్దుతున్నాడు. రథం

ముందుభాగానికి కట్టిన మోకులు పట్టుకుని కండలు తేరిన మగరాయిళ్ళంతా అమారుగా నుంచున్నారు, ధర్మకర్త గుమ్మడికాయ కొట్టగానే రథాన్ని లాగడానికి. ఇసుకవేస్తే రాలకుండా రోడ్డుకి ఇటూ అటూ జనం.

రకరకాల సరుకులు అమ్ముతూన్నవాళ్లూ వాటిని బేరం ఆడుతూ కొంటూన్న వాళ్ళూ కొట్లనీ జనాన్నీ వింతగా చూస్తూ నిలబడ్డ వాళ్ళూ ఉండుండి 'గోవిందా' అంటూ అరుస్తూన్న వాళ్ళూ, మంచి సందడిగా ఉంది. అటు జనాన్నీ ఇటు రథాన్నీ చూస్తూ రోడ్డుమధ్య నిలబడ్డ మనుష్యుల్ని "రథం వస్తుంటే అలా చోద్యం చూస్తూ నిలబడతా రేవిటి? పక్కకి తప్పుకోండి" అంటూ నిర్దాక్షిణ్యంగా అటూ ఇటూ తోసేస్తున్నారు పోలీసులు. అలాంటప్పుడు జనం కెరటాల్లా వచ్చి పక్కనున్న కొట్లమీదా మనుష్యుల మీదా పడిపోతున్నారు.

అలా పడినవాళ్ళలో మాధవయ్య ఒకడు.

పోలీసుల తాకిడికి ఒక్క ఉదుటన వచ్చి రోడ్డుపక్కగా నిల్చుని కొత్తగా వేయించుకున్న రంగుగాజుల్ని చూసుకుంటూ మురిసిపోతూన్న గౌరిమీద పడబోయి ఆమె బుజాలు పట్టుకుని అతికష్టంమీద ఆపుకున్నాడు.

పరధ్యానంలో ఉందేమో గౌరి కెవ్వున అరిచింది. మాధవయ్య అదిరిపడ్డాడు ఆ కేకకి. ఆ తర్వాత ఆమె ఏం అల్లరి పెడుతుందో దేవుడా అని బిత్తరిచూపులు చూస్తోంటే జరిగినసంగతి అర్థంచేసుకుంది కాబోలు, అలవోకగా నవ్వింది గౌరి. అసలే కలకలలాడుతూ అందంగా ఉన్న గౌరి ముఖానికి ఆ నవ్వు ఇంకో కొత్త అందాన్ని తీసుకువచ్చింది. అంతటితో ఆగకుండా ఆ నవ్వు ఆమె యౌవనం అందించిన ఆహ్వానంలా మాధవయ్యలోని మగతనాన్ని రెచ్చగొట్టింది. యౌవనపు పొంగులో చామనచాయగా పుష్టిగాఉన్న గౌరి అందాన్ని కళ్ళతో తాగుతూ తనకి తెలియకుండానే గుటక వేశాడు మాధవయ్య.

రథం కదలడంతో జనంలో కూడా కదలిక బయలుదేరింది. అంతా రథం వెనకాలేపడి 'గోవిందా' అని అరుచుకుంటూ పోసాగారు. రథంముందుకు వెళ్లిపోవడంతో అక్కడ జనసమ్మర్థం కూడా పల్చబడిపోయింది. అందరూ వెళ్ళిపోతున్నా మాధవయ్యమాత్రం అక్కడే నిలబడి గౌరికేసి గుడ్లప్పగించి చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అతనిలోని చైతన్యాన్ని తన అందమే కట్టిపడేసిందన్న సత్యాన్ని గ్రహించేసరికి గర్వంతో కూడిన ఆనందంతో గౌరికి ఒళ్ళు పులకరించింది, పెదవుల మీదికి పరిగెట్టుకొని వస్తూన్న కులుకుని పంటితో నొక్కిపట్టి మాధవయ్య కేసి ఓరచూపు విసిరి విలాసంగా అడుగు కదిపింది గౌరి.

అనుసరించడమా, ఆగిపోవడమా అని తటపటాయిస్తూన్న మాధవయ్య మాట వినకుండానే అతని అడుగులు ఆమెని అనుసరించాయి. మధ్యమధ్య వెనక్కి తిరిగిచూసి నవ్వుతూ అతణ్ని ఊరుబైట ఉన్న తన యింటిదాకా తీసుకువెళ్ళి వయ్యారంగా తాళంతీసి యింట్లోకివెళ్ళింది గౌరి.

'తనుకూడా ఆమె వెనకాలే లోపలికి వెళ్లడమా, రోడ్డుమీద నిలబడి పోవడమా?' ఎటూ నిర్ణయించుకోలేక తారట్లాడుతూన్న మాధవయ్యని చూస్తే జాలేసింది కాబోలు, గడపదగ్గరికివచ్చి కళ్ళతో పిలిచింది మాధవయ్యని. ఇంక తనని తాను సంబాళించుకో లేకపోయాడు మాధవయ్య. అతను అలా తడబడుతూ లోపల అడుగుపెట్టడ మేమిటి, గౌరి నవ్వుతూ వెళ్ళి వీధి తలుపు తడికవేసి రావడమేమిటి అంతా ఒక్క క్షణంలో కలలో జరిగినట్లు జరిగిపోయింది.

ఒళ్ళంతా వేడెక్కి, జివ్వుమని నరాలు మెలితిరిగిపోతూ, కీలుకీలు దగ్గరగా నీరసం నమిలేస్తుంటే, యౌవనం పెట్టే ఆ నరకాన్ని భరించలేక యమయాతన పడసాగాడు మాధవయ్య. ఆ స్థితిలో అతణ్ని చూసి నిలువెల్లా కరిగిపోయి ఆ నరకాన్ని స్వర్గంగా మార్చి మొదటిసారిగా అలా యిబ్బందిలో ఆదుకొంది గౌరి.

ఆ తర్వాత, గౌరికి నా అన్నవాళ్ళు లేకపోవడంవల్ల నైతేనేమి, మాధవయ్య తన పెద్దలకి తెలియకుండా జాగ్రత్త పడడంవల్ల నైతేనేమి, ఆ రెండు ఊళ్ళ మధ్యనా మాధవయ్య రాకపోకలు సజావుగానే సాగి శలవలన్నీ యిట్టే గడిచిపోయాయి.

తిరిగి ఏడాదికి, మళ్లీ శలవలకి వచ్చినపుడు మాధవయ్య దిగాలుగా వచ్చాడు గౌరి దగ్గరికి. "ఏమిటి సంగతి? అలా ఉన్నావేమిటి? చెప్పవా?" అని లాలించి బుజ్జగించి బతిమాలితేకాని చెప్పలేదు – తనతండ్రి రెండు మూడు సంబంధాలు చూశాడనీ, అందులో ఏదో ఒకటి చేసుకోకపోతే వీలులేదని శాసిస్తున్నాడనే సంగతి.

మాధవయ్యమాటలువిని గౌరి నవ్వింది?

గట్టిగా పకపకా నవ్వింది.

పొట్ట చేతితోపట్టుకుని మరీ నవ్వింది.

విస్తుపోయి చూస్తూన్న మాధవయ్యని చూసి మరికాస్త నవ్వి "అది కాదు మాధవా. పెళ్ళి అని సరదాగా చెప్పవలసిన సంగతిని అలా దిగాలుపడి చెపుతావేమిటి? నీ పెళ్ళా? మంచిది. అందమైన మంచి పిల్లని చూసిమరీ చేసుకోసుమా!" అంది గౌరి.

మాధవయ్యకి ఆ మాటలు మింగుడు పడలేదు. నేలచూపులు చూస్తూ "అది కాదు గౌరీ – నేను ఎవర్నో పెళ్ళి చేసుకుంటే మన ప్రేమసంగతి ఏంగాను? మా నాన్నకి కోపం వచ్చినాసరే, తక్కువ కులం పిల్లని చేసుకున్నందుకు మా వంశం ప్రతిష్ట ఏమైపోయినాసరే నేను నిన్నే చేసుకుంటాను. నీ కోసం నే నామాత్రం త్యాగం చెయ్యగలను" అన్నాడు మాధవయ్య నెమ్మదిగా. ఆ మాటలు అంటూన్నప్పుడు మాధవయ్య గొంతులో ఏ మాత్రం ఉత్సాహంకాని, ఉద్రేకంకాని కనిపించలేదు గౌరికి. ఒక్కక్షణం అతనికేసిచూసి ఆ తర్వాత దగ్గరగా వచ్చి అతని చొక్కా కాలరు సర్దుతూ "నా పిచ్చి మాధవా! నా కోసం అని, నీ మీద ఆశలన్నీ కేంద్రీకరించుకొన్న మీ నాన్న గారినీ, తరతరాలనుంచి కాపాడుకుంటూ వస్తూన్న వంశ గౌరవాన్నీ వదులు కుంటావా? వద్దు ..... యిలాంటి ఆలోచనలు పెట్టుకోకుండా వెళ్ళు–వెళ్ళి లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకో – నేను దూరం ఆలోచించి చెపుతున్నాను. త్యాగం ప్రేమ అంటూ ఆవేశపడడం మంచిదికాదు – యింక నాకు అంటావా, నీ అభిమానం ఉంటే చాలదూ పెళ్లే కావాలేమిటి? మరిచిపోకుండా ఎప్పుడేనా వచ్చి కనిపిస్తూండు. ఏం? అలా చెయ్యి" అంటూ ఎన్నో విధాల చెప్పి చివరికి ఎలా అయితేనేం ఒప్పించింది గౌరి.

గౌరిని చూస్తే, ఆపదలో తనని అడ్డుకున్న ఒక దేవతలా తోచింది మాధవయ్యకి.

అవును!

అటు తండ్రిని కాదనడమా – యిటు గౌరిని వదులుకోవటమా – వంశ మర్యాద ముఖ్యమా – ప్రేమ ముఖ్యమా? ఏవిటి చెయ్యడం? పరిష్కార మార్గం ఏవిటి? యిలా ఏం పాలుపోక తల బద్దలు కొట్టుకుంటూంటే యిట్టే తేల్చేసి తనని కాపాడింది గౌరి. యిటువంటి గౌరినా తను వదులుకోవడం?

అలా వదలలేకే పెళ్ళయి అయిదారేళ్ళు కావచ్చినా ఏ వారానికోపదిరోజులకో ఓసారి వచ్చి గౌరిని చూసి మరీ వెళ్ళేవాడు మాధవయ్య. గౌరికూడా అక్కడికి అదే మహాభాగ్యం అనుకుంటూ యిరవైనాలుగు గంటలూ మాధవయ్య గురించే తియ్యగా తలుచుకుంటూ, తనకిఉన్న రెండుమూడు ఎకరాల మాగాణి మీద వచ్చే శిస్తు ఖర్చు పెట్టుకుంటూ, ఊళ్ళో తనగురించి ఎంతమంది ఎన్నిరకాలుగా అనుకుంటున్నా లెఖ్ఖ చెయ్యకుండా సంతోషంగానే రోజులు గడపసాగింది.

అయితే ఆ కాస్త సంతోషంకూడా ఆమెకు మిగల్చకుండా మాధవయ్య యింకో కొత్త సమస్యతో చక్కా వచ్చాడు.

గౌరికీ మాధవయ్యకీ ఉన్న సంబంధం భార్యకి తెలిసిందట! యింక ఆ ఛాయలకు వెళితే తాను ఒప్పుకునేది లేదనీ, కాదంటే ఉరిపోసుకు ఛస్తాననీ అంటోందిట. ఆమెతో యిప్పుడు పెద్ద తంటా వచ్చి పడిందంటూ చెప్పుకువచ్చాడు మాధవయ్య. ఏం చెయ్యాలో, ఆమెని ఎలా ఒప్పించాలో ఏం అర్థం కావడం లేదంటూ తలపట్టుకుని కూర్చున్నాడు మాధవయ్య. గౌరికి పరిస్థితి అర్థం అయింది. మాధవయ్యని అతని భార్య ఎంతగా ప్రేమిస్తోందోకూడా అర్థం అయింది. భార్యా పిల్లలతో పచ్చగా పరువుగా బతుకుతున్నాడు. తన కారణంగా అతనూ అతని బతుకూ బజార్న పడడమా? ఉహూ; అలా ఒక్కనాటికి కాకూడదు.

ఒక్క నిశ్చయానికి వచ్చి లేచినిలబడి "ఇంక రేపటినుంచి నా దగ్గరికి రాకు మాధవయ్యా" అంది ఎటోచూస్తూ గౌరి.

మాధవయ్య అదిరిపడ్డాడు.

కాదన్నాడు.

కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు.

నా కోసం మళ్ళీ త్యాగం చేస్తున్నావా అన్నాడు.

నేను లేకుండా నువ్వు వుండగలిగినా నువ్వులేకుండా నేను ఉండలేను అన్నాడు.

ఆ ఆలోచన వద్దన్నాడు.

అలాంటి నిర్ణయానికి రావద్దన్నాడు.

అతని మాటలేం గౌరి వినిపించుకోలేదు. తన నిర్ణయానికి యింక తిరుగు లేదు అంది.

బాధ ఆపుకోలేక నువ్వు కర్కోటకురాలివి అన్నాడు; ఏం మాట్లాడలేదు.

చివరికి పౌరుషంతో నానా మాటలూ అని వెళ్ళిపోతూన్న మాధవయ్యకు కనిపించకుండా చాటుగా కళ్ళు తుడుచుకుంది గౌరి.

పైకి కోపంగా వెళ్ళిపోయినా మనస్సులో గౌరి చేసిన త్యాగాన్ని గుర్తించక పోలేదు మాధవయ్య. 'త్యాగాలు చేస్తూ ఎప్పటి కప్పుడు నన్ను ఆదుకోడానికే ఈమెని పుట్టించాడేమో భగవంతుడు?' అనుకున్నాడు.

గౌరి ఇంకోమారుకూడా మాధవయ్యని ఆదుకుంది.

ముగ్గురు పిల్లల బాధ్యతనీ భర్తకి వదిలేసి మాధవయ్య భార్య కళ్ళు మూసినప్పుడు, పదిరోజులూ యింకా వెళ్లకుండానే అయినవాళ్ళూ కావలసిన బంధువులు అంతా 'వెళ్ళివస్తాం మాధవయ్యా!' అంటూ, ఈ బాధ్యత వచ్చి తనమీద ఎక్కడ పడుతుందో అనే భయంతో ఒక్కొక్కరే తప్పుకుంటూంటే, అప్పుడు మాధవయ్యని గౌరే ఆదుకుంది.

భార్య పోయిందనే బాధ ఒకపక్కన, ఈ పిల్లల్ని పెంచి పెద్దచెయ్యడం ఎలాగా అనే బెంగ యింకో పక్కన గుండెనీ మెదడునీ దొలిచేస్తూంటే చేసేదేంలేక దిక్కుతోచక మోకాళ్ళమీద తలపెట్టుకుని బాధపడుతూన్న మాధవయ్య దగ్గరికి సమయానికి వచ్చి "అయ్యో-యిలా జరిగిందని నాకు కబురేనా తెలియలేదు. ఏమిటి! నువ్వే అలా దిగాలుపడి కూర్చుంటే పిల్లలు బెంబేలు పడిపోరూ - ఏం చేస్తాం? లే.... స్నానం చెయ్యి. రండర్రా మీకు అన్నం పెడతాను" అంటూ పిల్లల్ని దగ్గరగా తీసుకుని లోపలికి నడిచింది గౌరి.

అంతే అప్పటినుంచి మాధవయ్య ఇంట్లోనే వచ్చి ఉండిపోయి, అతని ఇంటికీ పిల్లలకీ చాకిరీ చేస్తూ "అమ్మ లేదే" అని వాళ్ళకి అనిపించకుండా తల్లి కంటే ఎక్కువగా వాళ్ళని పెంచి పెద్ద చేసింది గౌరి. ఊళ్లో లక్షమంది లక్ష రకాలుగా అనుకుంటున్నా అవేం లక్ష్యం చెయ్యకుండా మాధవయ్య పిల్లలే తన పిల్ల లనుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తోంది.

ఇంతక్రితం గౌరి చేసిన త్యాగాలన్నీ ఒక ఎత్తూ, యిలా తనయింట్లోకి వచ్చి ఉండిపోయి తనకీ తన పిల్లలకీ ఏ లోటూ రాకుండా వేడీ వెచ్చనా చూడడం ఒక ఎత్తూగా కనిపించింది మాధవయ్యకి. ఫలితంగా రోజుకి ఒకసారైనా మనస్సులో కృతజ్ఞత లర్పించుకొనేవాడు గౌరికి.

పెద్దవాడు ఉద్యోగంలో ప్రవేశించాడు. రెండోవాడికి కాలేజీ చదువు పూర్తికా వచ్చింది. పిల్ల పెళ్ళికి ఎదిగింది. ఇంక వాళ్ళనో ఇంటివాళ్ళని చేస్తే తన కింకేం సమస్యలున్నాయి అనుకున్నాడు ఏభయ్యోపడి దాటి అరవయ్యో పడిలో పడుతూన్న మాధవయ్య. కాని అలా ఇంటివాళ్లని చెయ్యడంలోనే ఇంకో సమస్య వచ్చిపడుతుందని అనుకోలేదు అతను.

అలా వచ్చిపడింది కనకే, మాధవయ్యకి మళ్ళీ ఓ కొత్త సమస్య ఎదురైందని అనుకోవలసి వచ్చింది.

అవును - మళ్ళీ ఇంకో కొత్త సమస్యే మాధవయ్యకి.

పిల్లాడికీ పిల్లకీ వస్తూన్న సంబంధాలన్నీ ఎందుకు తిరిగిపోతున్నాయి? ఏమిటి కారణం అంటూ పడకకుర్చీలో కూర్చుని ఆలోచిస్తూన్న మాధవయ్యకి ఇదీ కారణం అని తెలియజెప్పారు పెద్దబ్బాయీ, అమ్మాయీను.

"కాదు, అదేంకాదు" అని వాళ్లని సమాధాన పరచబోయాడు. "నువ్వు అవునన్నా కాదన్నా అదిమాత్రం నిజం. ఆవిడ మనఇంట్లో ఉన్నన్నాళ్లూ మాకు పెళ్ళిళ్లూ కావు, ఎవరూ మన సంబంధానికీ ఒప్పుకోరు. కులంగాని కులం ఆవిడ ఇంట్లో ఎందుకు ఉంటోంది? ఆవిడకీ మీకు ఏవిటి సంబంధం? అని మొహంమీద కొట్టినట్లు ఆ పచ్చి నిజాన్ని చెప్పేటప్పటికి మాధవయ్యకి మతిపోయింది.

గతం అంతా ఒక్కమారు అతని మనస్సులో మెదిలింది. తలకు మించిన సమస్య లెన్నో తన తలకి చుట్టుకుని తను సతమతం అవుతూంటే, ఎప్పటికప్పుడు గౌరి దేవతలా ఆదుకుంది. అంత క్రితంవి అన్నీ అలాఉంచి మొన్న పది పదిహేనేళ్ళ క్రితం తల్లిపోయి దిక్కుతోచక అల్లాడుతూన్న పిల్లల్ని వచ్చి తల్లిలా ఆదుకుంది.

ఏ పిల్లలకయితే ఆ రోజున ఆమె ఆసరా అయిందో ఆ పిల్లలకోసమే ఈ రోజున ఆమె ఇల్లు వదలిపోవాలన్నమాట!

కావలసినప్పుడు రమ్మనడం, అవసరం లేదన్నప్పుడు పొమ్మనడం! ఇంతకంటే అన్యాయం ఏమైనా ఉందా? ఇప్పటికే తనకోసం పిల్లలకోసం గౌరి ఎన్నో త్యాగాలు చేసింది! త్యాగాలు ఎప్పుడూ ఆమెవంతేనా? తనకి వచ్చిన ప్రతి సమస్యకీ గౌరి ఆహుతి అయిపోవాలా? వీల్లేదు. ఏమైతే అవుతుంది. పిల్లలకి పెళ్ళికాకపోతే కాకపోనీ - ఇంక గౌరి త్యాగం చెయ్యడానికి వీలులేదు. తను చెయ్యనివ్వడు.

మొండికేసుకుని కూర్చున్న మాధవయ్యకి యింట్లో రోజురోజుకీ పిల్లల ప్రతిఘటన ఎక్కువైంది. గౌరిని సూటిపోటీ మాటలనడం - పూర్వంలాగ ఆప్యాయంగా మాట్లాడక పోవడం, చివరికి మాధవయ్యతో కూడా ముభావంగా ఉండడం మొదలు పెట్టారు. ఒక రోజున ఏమైనాసరే గౌరి యింట్లోంచి వెళితేకాని మేం అన్నాలు తినం అంటూ భీష్మించుకుని కూర్చున్నారు ముగ్గురు పిల్లలూ.

పరిస్థితులన్నీ గమనిస్తూ యిన్నాళ్ళనుంచీ మౌనంగా ఉంటూ వచ్చిన గౌరి "ఏమిటి మాధవయ్యా నువ్వు మరీను పిల్లలతో సమానంగా? నన్ను పోనియ్యి" అంది బట్టలు సర్దుకుంటూ.

"వీల్లేదు" భయంకరంగా గర్జించాడు మాధవయ్య.

ఏవిటిది? ఎప్పుడూ లేంది యిలా అయ్యాడేవిటి మాధవయ్య! ఎప్పటికప్పుడు తన తలమీదకి వచ్చిపడిన సమస్యని తెములుచ్చుకోలేక సతమతంఅవుతూ వచ్చిన మాధవయ్యే యివాళ యింతగంభీరంగా నిర్ణయం తీసుకుంటున్నది? ముడతలు పడుతూన్న కనుబొమలు ఎత్తి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

ముడతలు పడుతూన్న ముఖం, నెరుస్తూన్న జుట్టుతో కనిపిస్తూన్న గౌరిని చూసి "ఈ వయస్సులో ఈమెని పంపించెయ్యడంకంటె ఘోరం యింకేమైనా ఉందా?" అనుకొన్న మాధవయ్య కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. కాని కన్నీళ్లు కన్పించ నీయకుండా తుడుచుకొని "నాకో కొత్త సమస్య ఎదురైనప్పుడల్లా నువ్విలా త్యాగం చేస్తూఉండాలా? దీనికో అంతు అంటూ లేదూ? ఏవైనాసరే నువ్వు వెళ్ళడానికి వీలులేదు" అన్నాడు బిగ్గరగా.

"అయితే సరే మేం వెళుతున్నాం," అన్నారు పిల్లలు ముగ్గురూ ఒకేమారు.

ఆ మాటకి మాధవయ్య నిర్ఘాంత పోయాడు. వాళ్ళకేసి బాధగా చూశాడు. వాళ్ళు మాత్రం "ఏమంటావు చెప్పు, ఆమెని పంపిస్తావా? మమ్మల్ని వెళ్ళమంటావా?" అన్నట్టు చూశారు.

"ఎందుకొచ్చిన అల్లరి? నన్ను వెళ్ళనియ్యి" అన్నట్టు చూసింది గౌరి.

మాధవయ్య ఒక్క నిముషం ఆగి, తల పంకించి లేచి, కండువా దులిపి భుజంమీద వేసుకుంటూ "సరే-మనమే పోదాం, నడు గౌరీ!" అన్నాడు. గౌరి భయంతో "అదేవిటి? నువ్వెక్కడికి? పిల్లలు ఏమౌతారు?" అంది.

"యిప్పుడు వాళ్ళకి నీ అవసరం లేదు. వాళ్ళంతటివాళ్ళయ్యారు. ఊ, నడు" అంటూ దురుసుగా అడుగు కదిపాడు మాధవయ్య. పిల్లలు ఎవరైనా అతణ్ణి వెళ్ళొద్దని ఆపుతారేమో అని చూసింది గౌరి. చివరికి నిట్టూర్చి "జాగ్రత్తగా ఉండండి బాబూ" అంటూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకుని కదల్లేక వదల్లేక వాళ్ళని వదిలి మాధవయ్యని అనుసరించింది.

తనకోసం? ఎంతో ప్రీతిగా చూసుకుంటూన్న యింటినీ పిల్లల్నీ యిన్నాళ్లూ కాపాడుకుంటూవచ్చిన పరువునీ ప్రతిష్ఠనీ త్యాగంచేసేసి తనతో వచ్చేస్తూన్న మాధవయ్యని అర్థంచేసుకోలేక బరువుగా అడుగులు వేస్తూ యిల్లు చేరుకుంది గౌరి మాధవయ్యతో.

దట్టంగా పేరుకుపోయిన దుమ్ము ఊది, తాళం తీయబోతున్న గౌరీ. మౌనంగా

పాతజ్ఞాపకాలు తిరగేసుకుంటూ మెట్లమీద పరధ్యానంగా నుంచున్న మాధవయ్యా. ఉన్నట్టుండి వినిపించిన పెద్ద కోలాహలంలాంటి సందడికి వెనక్కి తిరిగి చూశారు.

అప్పటికే దేవుడిరథం ఆ వీధిలోకి తిరిగింది. రథంతోపాటు వందలకొద్ది జనం ఆ వీధి అంతా నిండిపోతున్నారు.

గుమ్మంముందు నుంచి ఊరేగుతూ పోతూన్న దేవుడికి మాధవయ్యా, గౌరీ చేతులు జోడించి కళ్ళుమూసుకొని మనసార నమస్కరించారు.

వాళ్ళనిచూసి దేవుడు ఏమనుకున్నాడో కాని రథం చుట్టూ ఉన్న భక్తులు "మాత్రం ఎంతకి తెగించారు! ముసలివాళ్ళయినా పాతబుద్ధులు పోలేదు వాళ్ళకి ఛీ..... ఎంత వయస్సు వచ్చీ ఏం లాభం, సిగ్గూ, లజ్జా వదిలేశాక' అంటూ గుసగుస లాడుకొని ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు.

కథా నిలయం
54.17
శ్రీకాకుళం

(జ్యోతి, దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1971)

*